

Hoofdstuk 63

Lieve kleinkinderen,

Een tante van omie zei vroeger vaak tegen ons: ‘Oude mensen moeten sterven, jonge mensen kunnen sterven.’

Ja, dat is een zekerheid, die geldt voor alle mensen. En wat geloof je dan? Dood is dood en alles is na je sterven voorbij? Of geloof je in een leven na dit leven. Als je in de auto vanaf Meppel de IJsselbrug bij Zwolle overrijdt, dan zie je al heel snel in een weiland een bord, waar met grote letters op staat geschreven: JEZUS REDT.

Omie en ik geloven dat alle mensen die in Jezus geloven, na hun sterven door Jezus gered worden en samen met Hem tot in eeuwigheid bij God in de hemel mogen wonen. En hoe precies dat allemaal is, dat is voor ons nu nog een groot geheim.

Maar wat mooi, dat wij in dit leven hier op deze wereld ons nu al aan Jezus mogen toevertrouwen.

Hoofdstuk 63 - De verscheurende wolf - Richteren 19, 20 en 21

In onze trouwbijbel staat in Genesis 49 : 27 Benjamin is een verscheurende wolf. In de ‘Bijbel in Gewone Taal’ is de vertaling van deze tekst: Benjamin, jij bent zo hongerig als een wolf. Een wolf die elke dag op zoek is naar dieren, die hij kan grijpen.

Een hongerige wolf.

Vlak voordat hij stierf had de oude aartsvader Jacob tegen zijn jongste zoon Benjamin deze afscheidswaarden gesproken.
'Benjamin, jij bent een verscheurende wolf.'

Lieve kleinkinderen, in het verhaal dat ik jullie nu ga vertellen zijn deze waarden van de oude profeet uitgekomen. Het gebeurde in de tijd toen Jozua gestorven was en de Israëlieten in het land Kanaän geen echte leider hadden. **Iedereen deed maar wat goed was in zijn eigen ogen.** Ja, in deze tijd gebeurden er dingen die nog veel erger waren dan dat met dat gegoten afgodsbeeld in het hoofdstuk hiervoor.

In het bergland van Efraïm woonde een Leviet die twee vrouwen had. Bij zijn eerste vrouw had hij ook nog een bijvrouw genomen. Maar deze bijvrouw was nogal temperamentvol. *Ze had een eigen mening en een sterke wil.* Ze werd stiekem verliefd op een andere man met wie ze wegliep. Maar ook van haar 'nieuwe liefde' had ze snel genoeg. Naar haar man teruggaan durfde ze niet. Nee, ze ging naar haar eigen vader die in Bethlehem woonde.

De Leviet wachtte vier maanden op haar. Maar toen ze nog steeds niet bij hem teruggekomen was, liet hij een slaaf twee ezels zadelen en samen met die slaaf reed hij naar Bethlehem om zijn weggelopen vrouw op te halen.

In Bethlehem bij haar vader in huis vertelde zijn bijvrouw hoeveel spijt zij had en dat zij graag met haar man mee terugwilde. De Leviet blij, zijn bijvrouw blij en de vader nog het meest blij. Ja, hier moest op gedronken worden!

Ja, zelfs drie lange dagen lang aten en dronken ze in een heel ontspannen sfeer. Het was gezellig. De Leviet wilde weer naar huis, maar zijn schoonvader praatte net zo lang tot hij nog wel een dag langer bleef. De ochtend van de vierde dag, toen ze klaar stonden om op reis te gaan terug naar huis, praatte de oude man net zolang tot de Leviet besloot om nog een nacht te blijven.

De volgende ochtend, de ezels stonden bepakkt klaar om te vertrekken, zei de schoonvader van de Leviet dat ze toch eerst nog een hapje moesten eten. En dat deden ze. De zon had al op het hoogste punt gestaan toen ze eindelijk vertrokken. Het gevolg was dat ze die eerste dag van hun terugreis niet zo ver kwamen. De slaaf adviseerde zijn heer om maar in Jebus te overnachten, maar daar wilde de Leviet niets van weten. Het was goed weer en volgens hem konden ze voor het donker werd nog wel in Gibeon of in Rama komen. Je kon toch ook beter in een stad van Israël overnachten, dan in dat heidense Jebus waar nog altijd Kanaänieten woonden!

Zo reden ze in de late namiddag door de poort van de stad Gibeon, een stad in Benjamin. Op het plein midden in de stad hielden ze halt. Veel mensen liepen hen voorbij, maar niemand had het fatsoen om hen voor de nacht een slaapplek

aan te bieden. Het begon al donker te worden toen ze er nog stonden: twee mannen, twee ezels en een jonge vrouw.

Net toen ze de moed hadden opgegeven en dachten dat ze op het plein zouden moeten overnachten kwam er een oude man aan, terug van zijn werk op het land. Hij liep direct naar de vreemdelingen toe en toen hij hoorde dat ze uit Efraïm kwamen, nodigde hij ze voor de komende nacht uit om in zijn huis te slapen.

Kom de komende nacht bij mij in huis logeren.

Zelf was hij ook een Efraïmiet die als vreemdeling in Gibea woonde en hij wilde graag nieuws horen uit zijn geboortestreek. Hij nam ze alle drie mee en gaf hun alles wat ze voor de nacht nodig hadden. Maar eerst gingen ze eten. De reizigers hadden zelf ook wel eten en drinken bij zich voor zichzelf en hun ezels, maar daar wilde de oude man niets van weten. Deze avond was hij gastheer en zijn gasten moesten het goed bij hem hebben.

Het werd een vrolijke maaltijd daar in dat gastvrije huis en de mannen praatten honderduit. Maar in de late avond, toen het al lang donker was, kwam er een bende mannen aan die op de deur bonstten. Verschrikt ging de oude man staan en liep naar de deur.

‘Wat willen jullie?’ vroeg hij. Maar hij wist maar al te goed wat dit wild geschreeuw in de stille avond betekende: *Sodom en Gomorra in de stad Gibea*. De mannen van Gibea schaamden zich niet toen ze dreigend zeiden: ‘Breng die vreemdeling naar buiten, dan zullen wij hem eens lekker pakken.’

De Efraïmiet schudde met zijn hoofd. Hij zou zijn gast, die onder zijn dak gastvrijheid genoot **niet** aan deze goddeloze bende overgeven. Want hij wist dat ze hem zouden aanranden en tot slot vermoorden: een zonde zo groot, zo zwaar dat er geen woorden voor waren. Dan was het nog beter dat hij zijn eigen dochter en die vreemde jonge vrouw aan deze mannen gaf. *Maar de gast was heilig!*

Hij probeerde nog in alle goedheid met deze wilde mannen te praten, maar ze waren niet voor rede vatbaar, ze luisterden niet eens naar hem.

Misschien had het deze oude man ook nog zijn leven gekost, wanneer niet achter hem de deur verder open was gegaan en de Leviet zijn jonge bijvrouw naar buiten had geduwd en de oude man naar binnengetrokken. Achter hem viel de deur in het slot. De Leviet had hem het leven gered, maar zijn bijvrouw moest de prijs betalen! De hele lange, lange nacht verkrachtten ze haar en pas toen de zon opkwam, lieten ze haar gaan. Ze kwam terug bij het huis, waar haar man was. Ze wilde nog aankloppen, maar voor de deur zakte ze in elkaar en stierf.

Bij alles wat deze mannen haar hadden aangedaan was het nu ook nog moord geworden. Eén vrouw tussen al die mannen. De profetie van vader Jacob was waarheid geworden: Benjamin zou als een verscheurende wolf huishouden!

Toen even later de Leviet de deur uit wilde gaan om te kijken waar zijn bijvrouw was, zag hij haar liggen.

‘Ga staan,’ zei hij, ‘we gaan naar huis.’

Maar hij kreeg geen antwoord en toen hij beter keek zag hij dat ze niet meer leefde. Hij zei niets, hij klaagde niet, hij rouwde zelfs niet om zijn overleden vrouw. Misschien had hij wel niet zo veel van haar gehouden. Maar ze was zijn eigen vrouw, jong en opgewekt en nu lag ze daar, dood! Haar hart stond voor altijd stil. En dit hadden de manen van Gibeon haar aangedaan... Maar heel Israël zou dit weten en dit kwaad moest gestraft worden!

Ze waren niet naar de stad Jebus gegaan, omdat daar heidenen woonden. En nu deden de kinderen van hun eigen volk dit! Maar dit liet hij niet op zich zitten! Een wrede dood zouden ze sterven, dit Sodomsvolk.

De Leviet bond zijn dode vrouw op één van zijn ezels en zwijgend, boos, vol met haatgedachten reed hij naar huis. Thuisgekomen pakte hij een mes en sneed het lijk van zijn vrouw in twaalf stukken. Daarna stuurde hij zijn knechten door heel het land. En in alle dorpen en steden deden zij dit vreselijke verhaal. En wilde iemand het niet geloven, dan lieten ze een stuk van het lijk van de dode vrouw zien...

In alle steden waar ze kwamen overlegden de oudsten van de stad met elkaar wat er moest gebeuren. Zolang het volk Israël bestond was er nog nooit zoiets ergs gebeurd. En wanneer ze dit zo lieten geworden dan zou het hele volk schuldig zijn en zouden ze niet langer Gods eigen volk mogen zijn. Dit was niet een zaak van één stad, nee, dit ging het hele volk aan!

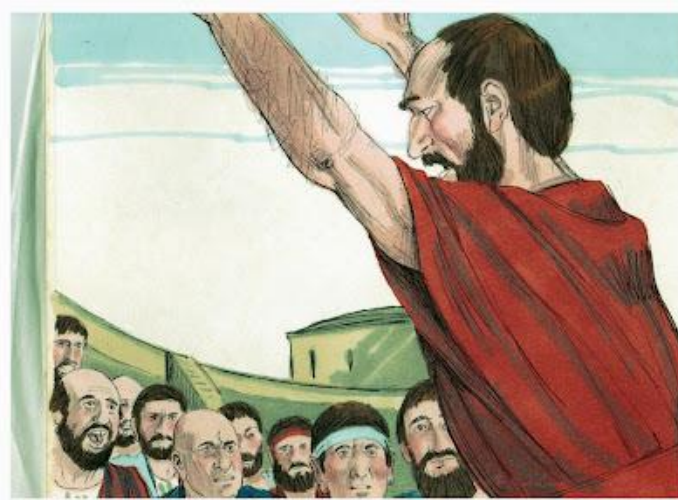
En weer gingen de boden door alle dorpen en steden en riepen iedereen op om naar Mizpa te gaan om daar met elkaar te bespreken wat er gedaan moest worden.

Daar op die volksvergadering vertelde de Leviet wat zijn vrouw in Gibeon was overkomen. Dat zij daar door de mannen verkracht en vermoord was. Iedereen was het erover eens: *de daders moesten gestraft worden*. Alleen de doodstraf was in dezen voldoende.

Het zou niet gemakkelijk zijn om de schuldigen gevangen te nemen. Bijna alle mannen in Gibeon hadden meegedaan en Gibeon was een sterke stad.

Terwijl een groep mannen het kamp uitgingen om eten voor iedereen te halen, gingen anderen naar de oudsten van de stam van Benjamin.

‘In één van jullie steden is iets schandaligs gebeurd,’ zeiden ze. ‘Nu vragen wij jullie om ons te helpen dit kwaad te straffen. Lever ons die mannen van de stad Gibeon uit, zodat wij ze kunnen veroordelen en de doodstraf geven.’

Lever ons die mannen van de stad Gibeon uit.

Natuurlijk was het hun plicht om deze schande uit hun stam Benjamin uit te bannen, maar zij wilden er niets van weten.

‘Wat er in onze stam Benjamin gebeurt, daar hebben jullie **niets** mee te maken,’ antwoordden ze. ‘Wij helpen jullie niet en als jullie het wagen om de stad Gibeon aan te vallen, dan wordt het oorlog!’

En ook al zeiden de boden dat volgens de wetten van Mozes de daders gestraft moesten worden, de oudsten van Benjamin wilden **niet** luisteren en hielden voet bij stuk.

De boden kwamen terug in Mizpa en deden verslag van hun reis. De oudsten van de stam Benjamin wilden niet meedoen om dit grote kwaad uit te bannen. Er was volgens hen geen reden om het oordeel te voltrekken. Als de stam Benjamin deze misdadigers de hand boven hun hoofd wilde houden, dan moest ze zelf de gevolgen daarvan dragen. Nu hoorde het niet langer bij de andere stammen van Israël. Bewust maakte het zich los van het stammenverbond en was het hun eigen schuld dat het oorlog werd.

De elf andere stammen maakten alles klaar voor de aanval op de stad Gibeon. Alle mannen in Israël werden opgeroepen tot de strijd. En de oudsten, de leiders van het volk, zwoeren een dure eed: *elke man die zonder een geldige reden thuis bleef, zou in de ban gedaan worden.* Ook zwoeren ze dat niemand meer een dochter van hen aan een Benjaminit tot vrouw mocht geven. Zo werd de band met de onwillige stam helemaal afgesneden en kon de strijd beginnen.

Voordat de strijd begon gingen de Israëlieten naar de stad Bethel. Daar wilden ze God om raad vragen. Het antwoord dat de priester Pinehas gaf was: ‘De stam Juda moet voorop gaan in de strijd.’

En zo gebeurde het de volgende dag. Met de soldaten uit de stam Juda voorop trokken ze ten strijde. Er was bij niemand ook maar enige twijfel: ze zouden winnen. Het was algemeen bekend dat de Benjaminiten uitstekende soldaten waren, maar één tegen elf? Dan kende je van tevoren de uitslag. Toen het leger van Israël vrij zorgeloos en een beetje overmoedig naar de stad toeliepen, kwamen plotseling de Benjaminiten zeer strijdlustig de poort uit en versloegen het hele grote leger van Israël. Veel mannen sneuvelden en de overlevenden vluchtten terug naar hun kamp in Mizpa.

Dit hadden ze niet verwacht. Wat een bittere teleurstelling was dit. Maar daarom gaven ze de moed nog niet op! Nu zouden ze zich beter voorbereiden op de strijd. En nu ging het niet meer alleen om die vermoorde vrouw, nu moesten ze ook het bloed wreken van hun broeders in de verloren strijd.

Ook deze keer weer vroegen ze aan de priester in Bethel wat ze moesten gaan doen. En weer kregen ze als antwoord: ‘Ja, val aan.’

De volgende dag liepen de soldaten van Israël weer dezelfde weg, richting Gibeon. *Deze keer waren ze niet zo overmoedig, maar wel wilden ze in eigen kracht de overwinning behalen.* Kwam het daardoor dat ze voor de tweede keer de nederlaag leden? Duizenden Israëlieten bleven dood op het slagveld achter.

Terug in het kamp Mizpa voelden de overlevenden zich verslagen en diep teleurgesteld. Hoe was dit mogelijk? Huilend en gekleed in zak en as gingen ze naar Bethel waar de priester Pinehas was bij de ark van het verbond. Met offers en dankoffers vroegen ze de Heer om raad. Nu zeiden ze niet meer van: ‘Wij zullen de Benjaminiten verslaan’, nee, nu vroegen ze eerbiedig: ‘Moeten we de stam Benjamin opnieuw aanvallen, ook al horen ze bij hetzelfde volk als wij? Of moeten we de strijd opgeven?’

Maar deze derde keer had priester Pinehas een beter Godswoord voor de soldaten van Israël: ‘Val hen aan, morgen zorg ik ervoor dat jullie van hen winnen.’

En zo gebeurde het ook. Van twee kanten vielen ze de soldaten van Benjamin aan en na een felle strijd moesten de Benjaminiten zich overgeven. Bijna het hele leger van de stam Benjamin werd vernietigd en de stad Gibeon ging in vlammen op. Daarna werd het hele gebied waar de mensen van Benjamin woonden ‘gezuiverd’. Geen stad van Benjamin werd gespaard. Ook alle vrouwen en kinderen kwamen om. Zelfs al het vee werd gedood.

Als een verscheurende wolf waren de mannen van Gibeon bezig geweest en nu werd de hele roedel wolven door de kinderen van Israël afgemaakt.

Alle opgekropte haat kwam er nu uit. Hun ergernis over die twee verloren veldslagen. Alle Benjaminiten werd gedood door de scherpte van het zwaard. Alleen zeshonderd jonge kerels konden het vege lijf redden door te vluchten naar een steile rots, die niet in te nemen was.

Het duurde dagen, weken voordat het oordeel over Benjamin voltrokken was. Het bloeiende land was een wildernis geworden. De huizen stonden leeg en in de boomgaarden verrotten de vruchten aan de bomen. Nog steeds was de lucht duister als gevolg van de in brand gestoken steden.

In het begin waren de mannen van Israël erg blij geweest met de overwinning. Maar nu de woeste strijd voorbij was en hun wraak gekoeld, begonnen ze na te denken. Het was goed dat die Sodommannen in Gibeon gedood waren en ook de stamoudsten van Benjamin, die moedwillig de oorlog waren begonnen. Maar was het wel goed geweest dat zij bijna de hele stam hadden uitgeroeid? Op die rots van Rimmon leefden nog wel die zeshonderd soldaten. Maar zonder een vrouw voor elke man zou de stam van Benjamin uitsterven. Hadden ze die strenge eed maar nooit afgelegd. Nooit weer mochten ze een dochter uithuwelijken aan een Benjaminit. En een eed breken die ze plechtig gezworen hadden bij de ark des Heren, naast het rokend altaar? Nee, dat kon niet!

Rots van Rimmon.

Nee, het kon geen vrolijk overwinningsfeest worden toen zij in Bethel kwamen om God met offers te danken. Ze begonnen te bidden tot de Heer en zeiden: ‘Heer, God van Israël, één van onze stammen is bijna helemaal verdwenen! Hoe kon zoiets verschrikkelijks gebeuren?’

En het was goed dat ze rouwden en klaagden, maar het was nog beter geweest, wanneer ze ook hun eigen schuld voor God beleden hadden. Ook velen van hen hadden de Baäl offers gebracht. Ook hun harten waren niet zuiver voor God en de meesten van hen hadden niet gevochten voor Gods eer, maar om hun dode vrienden te wreken. Dat er zulke erge dingen konden gebeuren als die nacht in Gibeon, dat was de schuld van het hele volk Israël.

Wanneer zij het probleem van ‘het voortbestaan van de stam Benjamin’ aan God de Heer hadden voorgelegd en erom gebeden hadden, misschien dat de Heer hun wel een oplossing aan de hand had gedaan. Maar de oudsten van het hele land kwamen weer bij elkaar en bedachten zelf een plan om de stam Benjamin te redden.

Die laatste zeshonderd mannen van de stam Benjamin moesten van die rots af. En daarna moesten ze allemaal een vrouw krijgen, de verbrande huizen weer opbouwen en het land weer vruchtbaar maken. En natuurlijk kinderen verwekken! Anders stierf de stam Benjamin alsnog uit. Zelf mochten ze deze mannen geen dochters tot vrouw geven, maar daar moest toch wel een oplossing voor te vinden zijn?

Alle mannen die meegevochten hadden moesten hun namen en adressen opgeven die opgeschreven werden. En wat bleek? Uit de stad *Jabes in Gilead*, aan de andere kant van de rivier de Jordaan, had niemand meegedaan aan de veldtocht tegen de Benjaminiten. **En dat was verplicht geweest.** Wie niet mee zou doen, die zou in de ban worden gedaan en met de dood gestraft. En dat kwam nu mooi uit... De inwoners van die stad in Gilead moesten met de dood gestraft worden, want zij hadden in Mizpa gezworen dat iedereen die niet meedeed in de ban zou worden gedaan. Als zij nu volgens afspraak de mensen van deze stad in de ban deden en de jonge vrouwen in leven lieten, dan kon elke Benjaminit een vrouw krijgen.

Het plan werd goedgekeurd en een sterk leger trok op naar Jabes in Gilead. Weer werd een stad in Israël uitgemoord. Maar vierhonderd jonge vrouwen werden gespaard en namen ze mee naar Silo.

Daarna gingen boden naar de rots Rimmon en boden de zeshonderd Benjaminiten vrede aan. Voor vierhonderd mannen hadden ze zelfs een vrouw. Jammer genoeg waren dat er tweehonderd te weinig, maar ook daar zochten ze een oplossing voor. Er was wel geen stad in Israël meer waar zij de mannen konden vermoorden, maar die tweehonderd Benjaminiten konden toch ook wel een vrouw stelen?

In het geheim zeiden de oudsten van het volk tegen die tweehonderd Benjaminiten, die geen vrouw hadden gekregen: ‘Als hier in Silo binnenkort het jaarlijkse feest ter ere van onze God wordt gevierd, verberg je dan in de wijngaarden buiten de stad. En let dan goed op! Wacht tot de meisjes van Silo dansend de stad uitkomen. Kom dan te voorschijn en grijp allemaal één meisje. Die meisjes mogen jullie dan als je vrouw meenemen naar je eigen gebied. En mochten de vaders en broers van die meisjes bij ons komen klagen omdat een dochter of zus wel gaat trouwen met een Benjaminit, dan zullen wij tegen hen zeggen dat zij niet gestraft zullen worden omdat zij hun dochters niet vrijwillig aan de Benjaminiten meegegeven hebben. Zij zullen dus niet gestraft worden.’

En zo is het gebeurd. Op de dag dat de jonge meisjes van Silo al dansend door de stadspoort naar het wijde veld buiten de stad liepen, werden zij tussen de wijngaarden geschaakt door de Benjaminiten. Met de mannen gingen ze mee naar het woongebied van de stam Benjamin. Daar trouwden ze, gingen in een huis wonen, bewerkten het land en kregen kinderen. Zo bleven er toch nog twaalf stammen in het land Israël.

De Benjaminiten schaken de jonge meisjes van de stad Silo.

Iedereen ging terug naar zijn eigen woongebied, naar zijn eigen stam, naar zijn eigen stad en naar zijn eigen familie.

De vreselijke burgeroorlog was voorbij. De afschuwelijke daad in Gibeon was gewroken, in stromen van bloed. De stam Benjamin was bijna vernietigd.

Maar wat Mozes zo graag gewild en zijn volk zo vaak voorgehouden had, dat zij een heilig volk van God zouden zijn, dat ideaalbeeld was ver zoek....